

Valt miskenbaar een avond waar haal je een licht voor later?
Verbidlijk de blindheid?
Hoe bril je het langst nog je blik op rimpelpoel warme mimieken?
Vijvers of ogen?

Smeult het vuur zo langzaam opdat het niet schaadt?
Vuur en intentie?
Staat het te lang op plat dak wat doet dan het vochtige water?
Vochtig water?

Vormt onder je siertuin liefde beknot wortelstokken?
Waar ziet u een siertuin?
Wat jaagt hier een wind zonder gierzwaluwvlucht in de regen?
Vlucht of inertie?

Verbrandde met vredige glimlach de maakster haar spannende kleren?
Om te vrijen of ruimte te geven?
Verdwenen gezwind aan de bosrand zij die hun vlechten ontbonden?
Verzonnen? Gezien voor het nacht werd?

5

Vlecht

Laat in wat volgt jouw mond vervagen uit gedachten.

Zijn kerfstok is een rasp van wrede waarden.
Al wat hij heeft gezegd gegeten en verzwegen opgetekend.
Nu is het aan je liphangers jou te negeren.

‘Eens trokken geboren uit kleileem de woorden de wijde werelden in.
Zij gingen op zoek naar tongen en lippen en longen en banden
om zinnen te stichten aan rijkdom te winnen.
Zij plantten zich roef bouwend voort op hun vinding de aardman.
Zij pasten zich aan aan de dictie van welvende vrouwen
zogen kracht uit hun vruchten.’

Dat kun je nu wel zeggen maar op grond van?
Je zonden zijn te vlezig voor vergeving.
Neem eindelijk eens op je dat je sprak en brak wat heel leek.

‘Het hele is een grafvondst na de lijm de publicatie en ontmaskerd.
Het hele is een leemte in je hand.’

Tong

Behepte wat vuren uw vezels toch angst en ontzetting.
Uw muren weren stormen die nog rusten.
U naaien geen vijanden achteloos en lachend.
De meeste van uw organen lijken intact.
Het voedsel dat men dist is niet heel giftig.
Uw vrienden zenden vriendelijke missiven.
Hoe hebbelijk mengt zich overheid in uw besognes.
Hoe grappig boeien theaterstukken uw stadsdeel.
Behepte uw angst berust op slechte wanen.
U hebt uw grammen kalmte gedwee te slikken.
Uw schreeuwlied kan subtiel gesepareerd.
Dwang is ons vreemd maar maak ons niet verdrietig.
De meeste van uw organen lijken intact.

8

Strot

‘Het licht wil niet uit maar een pil
    maar is er geen pil die mij toedekt?
    O toedek mijn wering.
    Toedek mijn schild en betrouwen.’
Toedek ja die heel houdt wie nog stuk moet.

Daar liggen ineens gerangschikt uw ledematen keurig.
Linkerbeen links rechterbeen rechts
    slap geslacht ertussen in berusting.
Romp vol beroemde organen.
Armen op een plaats die men zou verwachten.
Knikhoofd aan een uiteind van uw nek.

Wat houdt dit samenraapsel bij een?
Het is de zak van huid! De zak van huid!
Schud die maar eens leeg vul hem met wijn of aiolos’ winden
    zie dan maar thuis te komen in de herfstnacht.

‘Maar is er dan geen pil die heimwee uitzet?’
Uitzetting die in donker hult wat breekt?

Huid

Je kies dringt kalm doch dwingend aan op geruisloze eliminatie.
Je liefde heeft zich uitgezaaid slinks en sluimert.
Je vrieskist koestert zoemend gestilde hazen.

Aanpassing van parameters
gepasseerde stationsrestauraties.

Je liefde droomt schot hagel versterving in greppel een droge.
Je hazen vrijen zich suf bij een wijze van spreken.
Je mond aast op verlichting van spuiten en tangen steriele.

Herzien van condities
verijking van stelsels metrieke.

Je brom bloeit op tot snerpen een ultrasoon boren in zijkwab.
Je drang ontaardt in zoeken van pijn die de pijn overstemt.
Op schrikt je slaap in dazen hoe wazig je turen in fik.

Verschuiving van coördinaten
heroriëntatie op jou lieve
op jou met je windbuks van ijs.

Kwab

Hoe de dingen gaan is nu bekend maar hoe ze moeten.
Eerst zal er nog kapot maar hoe ze moeten.
Dan rijst opnieuw de vraag naar hun benoeming.

Zingen facturen en gure factoren geen woorden maar daden?
Zou kunnen maar de daden zijn geblust.

U bent nog met uw derde lief. Dat uit zichzelf niet gaat.
Met milde wonden lopen vrij rond in de wereld uw zonen en dochters.
De verkoop van uw spierkracht stagneert.
Deviezen blijken vals of juist verlopen.

U wilt bij iemand zijn en mag niet? Iemand van onaangeboorde bronnen?
Die geen toestand maakt? Of die u scheurt?
Zo'n imposante die haar glimmende portieren zwaait haar huiden vleugels
uitspreidt en kom hier knipt?

Nodigt u ons uit als uw doving aanvangt.
In snuiten van wat walmt zijn wij doorkneed.

Spier

Er is iets. Er is iets en het blijft.
Wij kunnen het omzeilen maar het blijft.
Bombardement van banvloek ironie en verst gezochte
gelegenheidsargumenten: het volhardt.

Waar vinden wij de hendel waar de uitknop?
Hoe snoeien wij de woekerhazelaar?
Waar bergen wij de onbrandbare brieven en bloemen?

Ik geef je mijn mahonie handzaam doosje.
Beloof mij het te hoeden maar maak het niet open.
Het zwarte dat wij delen voelt geen zon.

Liefst laten wonden zich helen door de wonder.
Bier doodt zijn eigen kater na de middag.
Wie duister wil bestrijden mijdt het licht.

Hand

Betrachten wij spiertucht in klinkende zalen om vlees
om kolkvocht in desperaat vlees
mores en strikte discretie af te persen

toch blijven wij zoeken de trap naar uw kamer
de geur van uw lakens de toon van uw liefs
want vinden ze niet.

Zilver uw peplos uw billen een kruiwagen klei
van glaswol de sneer van uw borsten uw zinnen
geen bijdrage aan welk debat ook

vatten wij post in een doos van papier op uw drempel
want storm is ons ding
want storm is het ding dat wij doen.

O dongen wij dachten wij zielen van woede en eenvoud
u zou ons verschijnen in mudden van vlees
driemaal omvaamden wij uw gestalte

driemaal ontvlood ons uw stof. Driemaal verklaren
wij liefde aan vlagen van maanlicht en ijle
zweem van zweet van uw slaap.

Leest

Op nacht hoeft niet meer gerekend te worden.

Dicht is het bos niet want nazomerlicht glinstert voor voeten. Zon krijgt voldoende gelegenheid door bladerdak heen te vallen en daar de bomen afzonderlijk loofrijk zijn is de afstand die hen van elkaar scheidt blijkbaar niet te klein. Er is ruimte. Beuken zijn in de meerderheid. De gladheid van hun basten laat doffe glans toe. Zij bewaken het pad in het beekdal. Hun wortels herinneren de looper aan de voorwaardelijkheid van zijn gang.

Hoe lang lopen wij daar al. Jij en ik. Ik ben niet heel moe maar voel waar we dalen dat mijn linkerknie licht overbelast is hoewel ik geen bagage draag. Die moet ik afgeworpen hebben maar ik herinner mij niet waar. Soms houd ik waar wij stijgen mijn pas in omdat jij iets langzamer loopt. Als jij vertraagt komt dat misschien doordat je in gedachten verzonken bent. Denken en lopen gaan niet altijd goed samen. Het hangt af van de gedachte en van het pad.

Dat je denkt leid ik af uit je tred. Die is niet steeds even vastberaden. Dat hoeft ook niet. Er ligt immers geen uitspanning met wijn en tarwebrood en riviervis in het verschiet. Elk verschiet ontbreekt. Is er een uitspanning dan niet aan ons pad. Ik kan me althans niet herinneren er ooit een gezien te hebben en de kans dat er alsnog een opduikt lijkt gering. Dat is niet erg. Het is al lang geen nacht meer geweest en de nazomer kent nauwelijks inzinkingen. Zo kunnen we voort.

16

Wanneer het pad breed genoeg is lopen wij naast elkaar. Soms raken onze armen elkaar even. De armen aan de binnenkant als je dat zo mag noemen. Heel even kijken we elkaar aan en soms glimlachen we. Niet altijd. Dat hoeft ook niet. Waarom zou een blik laat staan een glimlach een aanraking moeten bevestigen. Soms kijken we elkaar aan zonder dat er een aanraking is geweest. Waarom zou een aanraking een blik moeten rechtvaardigen. Een van de twee volstaat.